

disciplinární komise první stolice na disciplinární komisi druhé stolice, a uplatňuje, že tato stížnost jest přípustná již proti rozhodnutí disciplinární komise první stolice, jímž jako trest bylo navrženo propuštění obecního zřízení, a nikoli teprve proti usnesení obecního zastupitelstva, kterým byl obecní zřízenec skutečně propuštěn. Také se žalobce k odůvodnění tohoto svého právního názoru dovolává judikatury nejvyššího soudu, kterou bylo uzáváno přezkoumání rozhodnutí disciplinární komise první stolice disciplinární komisí druhé stolice. Nejvyšší soud sice opětně vyslovil přípustnost stížnosti proti rozhodnutí disciplinární komise první stolice na disciplinární komisi druhé stolice podle § 8 uved. vládn. nař. (tak na př. rozh. č. 12873, 15774 Sb. n. s.), avšak upustil od tohoto svého právního názoru, přihlédnuv k rozhodnutí senátu pro řešení kompetenčních konfliktů ze dne 14. května 1937, č. j. 871/36 (srov. roč. XIX., seš. 18., str. 1749 Sb. n. s.) a připojiv se k jeho odůvodnění, v kterém bylo vyloženo, že k rozhodnutí o neplatnosti propouštěcího usnesení obecního zastupitelstva jsou příslušny soudy a že vláda nebyla zmocněna, aby nařízením podrobila propouštěcí usnesení obecního zastupitelstva vyššímu administračnímu přezkoumání. Pro stručnost se odkazuje k vyvrácení vývodů dovolání na toto rozhodnutí, ze kterého vyplývá, že ani proti rozhodnutí disciplinární komise první stolice, ve kterém byl obecnímu zastupitelstvu učiněn návrh na propuštění obecního zřízení, není dalšího opravného prostředku podle § 8 vládn. nař. č. 483/1920 Sb. z. a n. a že soudy přezkoumávají celé kárné řízení podle § 10 zák. č. 16/1920 Sb. z. a n. proti obecnímu zřízení provedené a propuštěním obecního zřízení skončené jako součást usnesení obecního zastupitelstva, kterým byl obecní zřízenec propuštěn. I kdyby tudíž bylo správné tvrzení žalobcovy, že nebyla dosud vyřízena stížnost, kterou podal již proti rozhodnutí disciplinární komise, ve kterém byl pro něho navržen trest propuštění, nemění to nic na právních účincích usnesení obecního zastupitelstva, kterým byl žalobce propuštěn a kterým byl služební poměr žalobcův u žalované obce zrušen. Poněvadž se tak stalo po provedení kárného řízení, bylo vyhověno při propuštění žalobcově ustanovení § 10 zák. č. 16/1920 Sb. z. a n. a žalobce byl by oprávněn požadovati plat jen tenkrát, kdyby se mu bylo podařilo dokázati, že propouštěcí usnesení zastupitelstva žalované obce bylo ať již po stránce formální, ať po stránce viny vadné, a tudíž proti němu bez právních účinků spojených s ním jinak podle § 10 zákona č. 16/1920 Sb. z. a n. Že tomu tak bylo, v dovolání již ani neuplatňuje.

Čís. 17115.

Kdo nabyt vlastnického práva k pozemku jeho zastavením (§ 418 obč. zák.), nemůže účinně odporovati žalobou podle § 37 ex. ř. exekuci na onen pozemek věřitelem, pro něhož vázlo zástavní právo ještě před zastavením pozemku připsaného povinnému i v době zahájení exekuce jako vlastníkov.

Výkonem zdržovacího práva k nemovitosti nelze v takovémto případě vyloučiti uplatnění dříve nabytých zástavních práv.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1938, Rv I 2676/38.)

Na nemovitostech zapsaných ve vložce č. 125 poz. knihy T. bylo dne 2. listopadu 1927 vloženo zástavní právo pro pohledávku žalovaného peněžního ústavu Č. spořitelny ve výši 95.000 Kč s přísl. a na nemovitostech vl. č. 125 a 143 poz. knihy T. dne 16. května 1928 pro pohledávku druhého žalovaného peněžního ústavu Č. p. banky ve výši 1.000.000 Kč. Žalobce se domáhá na uvedených peněžních ústavech žalobou nepřípustnosti exekuce, vedené jimi na svrchu uvedené nemovitosti, jednak proto, že se prý stal roku 1929 podle § 418 obč. zák. vlastníkem části pozemku zapsaného ve vložce č. 125 postavením budovy na pozemku, jednak proto, že prý má retenční právo na zbývající části pozemku, zapsaného ve vložce č. 125 a 143 pro pohledávku 55.000 Kč za nutné a užitečné náklady, učiněné roku 1928 na starou budovu a zahradu, jež se nalézají na uvedené části pozemku. Žalobu zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

d ů v o d ů:

Budova je oddělitelnou částí pozemku. Jestliže tudíž žalobce po zřízení zástavního práva pro výše uvedené pohledávky žalovaných vystavěl budovu na pozemku zapsaném ve vložce č. 125, vztahuje se zástavní právo podle § 457 obč. zák. i na budovu.

Žalobce není knihovním vlastníkem nemovitostí, o něž v souzeném sporu běží. I kdyby tudíž bylo pravda, že novostavbou nabyl podle § 418 obč. zák. vlastnictví části sporného pozemku zapsaného ve vložce č. 125, nemůže odporovati provedení exekuce věřiteli, pro nějž bylo zástavní právo ještě před tvrzeným nabytím neknihovního práva vlastnického vloženo na nemovitostech připsaných povinnému v době vkladu zástavního práva i v době zavedení exekuce vlastnickým právem, ježto zásada publicity pozemkových knih vylučuje uplatnění odporu na základě stavu, jenž se zápisem v pozemkových knihách nesouhlasí.

To, že žalobce teprve po vzniku zástavního práva vystavěl na zatížených pozemcích budovu, není provedení exekuce na závalu, poněvadž trvalá stavba (§ 297 obč. zák.) jest neodělitelnou částí pozemku, a proto se zástavní právo na pozemku vložené vztahuje podle §§ 404, 457 obč. zák. i na budovu, i když nebyla vystavěna povinným, nýbrž osobou třetí.

Tvrzená žalobcova pohledávka na náhradu nákladů na opravdu staré budovy a zahrady v částce 55.000 Kč vznikla roku 1929. Zadržovací právo pro tuto pohledávku nemůže vyloučiti uplatnění dřívějších práv žalovaných na uspokojení v pořadí zástavních práv v pozemkové knize

zapsaných, neboť zadržovací právo není v takovém případě právem, které by podle § 37 ex. ř. opravňovalo žalobce k odporu proti vedení exekuce.

Čís. 17116.

Korektor-revízor tlačiarne koná služby vyššie nie kupecké v smysle § 1, odst. 1, lit. d), zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.*)

(Rozh. zo 7. septembra 1938, Rv III 474/38.)

Žalobník bol zamestnaný od novembra 1933 do 20. júla 1936 u žalovanej tlačiarne ako korektor-revízor, naposledy s týždenným platom 430 Kč; konal v roku 1935 štvortýždňové cvičenie vo zbrani a bol v roku 1936 štyri týždne chorý a práceneschopný. Za tie týždne nedostal od zamestnávateľky plat a proto domáhal sa podľa §§ 19 resp. 24 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. žalobou na žalovanej tlačiarňi zaplata platy za 8 týždňov v sume 3.440 Kč. Žalovaná tlačiareň namietala medzi iným, že žalobník nekonal vyššiu službu nie kupeckú. Sú d p r v e j s t o l i c e žalobe vyhovel. Z d ô v o d o v: Žalobník ako korektor resp. korektor-revízor porovnával správnosť sadzby, t. j. kefového odtlačku s rukopisom, skúmal, či sadzač v sadzbe neurobil nejakú chybu, či nevynechal písmená alebo vety, prípadne či ich nevysádzal dva razy, a potom ešte raz či to, čo doplnil resp. opravil, bolo sadzačom správne vykonané. Všetky tieto práce korektora resp. korektora-revízora sú vykonávané cieľom zaistenia bezvadnosti sadzby a shody jej s rukopisom, predpokladajú predovšetkým určité vyššie vzdelanie, najmä dokonalú znalosť jazyka a pravopisu, predbežnú prípravu, odbornú informovanosť a duševné sústredenie, tak že nie sú len obyčajnou manuálnou činnosťou, ale dávajú celej práci ráz duševnej činnosti, pri ktorej je potrebné aj tvorenie si určitých úsudkov. Ide tedy o službu vyššiu, preto na služebný pomer zamestnance, konajúceho takúto službu, smerodajný je zákon č. 154/1934 Sb. z. a n. Že žalovaná strana sama pokladala službu žalobníka za službu vyššiu, dokazuje aj jej nesporný čin, že prihlásila žalobníka k penzijnému poisteniu, čo iste by nebola urobila, keby bola pokladala jeho služby len za služby nižšieho druhu. Žalovaná strana nezapierala, že žalobník v roku 1935 konal cvičenie vo zbrani po dobu 4 týždňov a že v roku 1937 bol chorý po dobu 4 týždňov, ani to, že za tieto týždne nedostal od nej platu. Podľa § 24 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. má zamestnanec po jednoročnej nepretržitej službe v tomže podniku po čas plnenia svojej brannej povinnosti — vyjmúc prezenčnú službu a inú činnú službu dlhšie než 6 mesiacov — t. j. aj v dobe vojenského cvičenia nárok na peňažité požitky na jeden mesiac. Preto je žalovaná strana povinná na štyri týždne zaplatiť žalobníkovi

*) Porovnaj: Úr. sb. č. 2916-I, 3944, Sb. n. s. č. 17082.